

Körkép

A „Pesti Hírlap Nyelvőrét”-t szétvitte a posta az ország minden részébe. Ritkán akad könyv, melyet olyan általános érdeklődés fogad, mint ezt a zsebbe való, szerény külsejű füzetecskét. Valóságos nyelvészkedési láz fogta el tőle az embereket. Társas összejöveteleken, fiatalok-öregok órákig szórakoznak azzal, hogy egymás nyelvtudását vizsgálgatják.

Egy kedves kis történetet is hallottunk ezzel kapcsolatban.

Egyik nagyobb vidéki városunkban magas rangú katonatiszt siet néhány barátjával az állomásra. A szomszédos városkába készülnek névnapi mulatságra.

A vonat az orruk előtt robog el. Lekéstek.

– Hű, de nagy pechünk volt – mondja bosszúsan a régi közös hadsereg valamikor német ajkú katonája, majd hirtelen felső kabátja zsebéhez kap, kiveszi onnan a „Nyelvőr”-t, keresgél benne, s örömmel kiált föl:

– Azaz, bocsánat: Ejnye, beh megjártuk.

•

Egy magyar grófné utóbb Párizsban járt a komornájával. A világvárosok nagy szállodáiban a vendégek kíséretéhez tartozó személyzetnek külön teríték, s inas szólítja őket a gazdák rangjának sorrendjében a közös étkezőasztalhoz.

Hetekig a magyar grófné komornája volt az első a rangsorban. Nap nap után büszke öntudattal foglalta el a főhelyet az asztalnál.

Egy napon a grófné sírva lelte komornáját. Semmi áron sem akart többé ott maradni, s arra kérte úrnőjét, hogy menjenek másik szállodába, vagy engedje őt hazautazni.

A grófné nem tudta, mi történt. Végre a komorna – hosszas faggatás után – zokogva vallotta be, hogy azért nem akar ott maradni, mert egy francia

herceg érkezett a szállodába, s most annak az inasát szólítják először asztalhoz, s az foglalja el a főhelyet.

A grófné kénytelen-kelletlen méltányolta a komorna rangkorságán esett sérelmet. Még aznap másik szállodába költözött.

•

A sétatérőről nevelőnőjével hazatérő Jucikától kérdi nagynénje:

– No, Jucika, mi újság? Mi van a sétatéren?

– Betegségek ... – vágja rá gondolkozás nélkül a kis koravén, kiábrándult pesti gyermek.

1933. január 11., szerda, 5. old.

Körkép

Újabban Párizsban – s már nálunk is – főrangú, gazdag vendégségek alkalmával az asztalokat nem virággal díszítik, mint eddig, hanem friss zöldséggel, azaz nyers főzelékfélével.

Orchidea és narancsvirág helyett ma kelvirágot, fodros salátát, vörös káposztát, hónapos retket raknak az asztalra, művészi együttesben.

Nem kell azonban azt hinni, hogy ez kevesebbe kerül, mint a virágdísz.

A kertész mellé, aki a szebbnél szebb, válogatottnál válogatottabb, külön erre a célra üvegházban termelt zöldségféléket szállítja, még díszítőművészt is alkalmaznak, aki sokszor megbámulni való csendéleteket remekel a nagyurak asztalára.

A különbség csak annyi, hogy az ehető asztaldísz a vacsora végeztével fölhasználhatják a konyhán.

•